

A SZÓ.

A szó a gondolatnak csak zománca,
unott aranyba ötvözött remek,
kongó pohár, amelybe dúlt rajongók
örök zenéket vágyva öntenek.

De sejtő titkok föl-föllobbanása
s gyönyör rút kergeit nem hatja át,
a szóban árva rab vívódó lelke
nyöszörgi rád a bujdosók dalát.

A forró színek benne eliakulnak
és zörgés lesz az égi harsonából,
a szóban elvirágzik mély szerelmed
és hitvány domb, hegyalja lesz a távol.

Ó csak a szót tudnám már elfeledni,
amelynek búban, lázban egy az ára,
mely megtaposva szentélyem keresztjét
igaz hitemnek vásáros kufára.

Ó jaj, csak nyugós kalodát ne lelnék,
ha rajtam édes borzongás fut át,
ó jaj, csak föl ne cserélhetném többé
rút recsegéssel vérem ritmusát.

A vágy, az óhaj s Isten halk sugalma
remegne bennem s tetté forrana;
gyűlölt szavak között jaj! idegen lett
a nagy, szerelmes létezés maga.

(Szeged.)

BERCZELI ANZELM KÁROLY.